

Земята, на която ние лежахме, не бѣше огрѣвана много години отъ слънце. Едритѣ дървета не позволяваха това. Рано сутрината потеглихме изъ една стрѣмна пѣтека направо къмъ сѣверъ. Глада бѣ ни смазалъ. Що се изкачихме горѣ, срѣцнахме троица души българи. Тѣ идѣха отъ едната страна на планината, а ние идѣхме отъ другата. Плѣнихме ги и имъ прѣтърсихме торбитѣ за хлѣбъ, но за жалость нищо не намѣрихме.

— Отъ кѣдѣ сте? ги запитахъ.

— Отъ Орхането, ми отговориха тѣ.

Послѣ малка пауза, която прѣкараха нѣкакъ смутено и уплашено, единий продължи:

— Изпратени сме отъ града да кажемъ на войската да се върне, а башибозука да остане само.

— Ами занесохте ли заповѣдта?

— Не, не ги намѣрихме.

— Знаете ли тука наблизо да има нѣкоє село, или кошара?

— Да, има село наблизо.

Слѣдъ това ний ги имяхме прѣдъ себе си за да ни водятъ. Тая утринна дебела мъгла бѣше покрила околността. Човѣкъ не можеше да гледа на нѣколко крачки. Бѣхме слѣзли отъ Мургаша. До като вървѣхме въ неизвѣстностъ отъ мъглата, запитахъ хората, какво знаятъ за възстаналитѣ страни. Тѣ казаха, че всичко било потушено, както въ Панагюрище, така и въ Търново, и че за това вече нищо не се чувало. Казваха, че пѣтищата биле очистени и, че търговцитѣ свободно си пѣтували. Тия дойдоха да потвърдятъ думитѣ на овчаря. Това бѣше жално. На насъ не оставаше друго, освѣнъ да си намѣримъ нейде смъртта. Бѣхме почти се смѣкнули отъ планината, а слѣдъ това се чу тракане. Това бѣше воденица, която макаръ и да личеше да бѣде наблизо, не можеше да се види отъ мъглата. Тамъ прѣдъ насъ се изпрѣче и стадо овци до самото село. Пасѣха край плетъ, пѣкъ овчара на десетина крачки прѣдъ насъ бѣше